

colección rúbrica

JOSÉ LUIS LABAD MARTÍNEZ

URME DE CRETĂ

Plăceri ce lasă urme pe piele

TRAZOS DE TIZA

Deleites que dejan surcos en la piel

Traduse în limba română de
Mariana Sandu și Cezar C. Viziniuck

esstudio
ediciones

URME

(Între urme și urme)

Urme ce trezesc gemete
între așternuturile odăii tale
răscolind mângâieri
ce pleacă din ceafă,
până în zori
de la primele hohote.
Hohote de jale și bucurie,
de priviri ce se pierd
în caldura pieptului tău
și pielea degetelor mele.
Urme ce definesc momente,
ce se ridică din pământ,
definind note de nemulțumire
așteptând să nu se termine noaptea
între atâtea urme și urme
ce ne fac să ne simțim obosiți
dar satisfăcuți de atâtea urme.

Exces de scrupule cu pauze
în părul intimității tale
și se încurcă între creșuri
de părul tău negru
în timp ce limba mea,
se oprește între linia
dintre buricul
tău și sex.
Sufocări și iar sufocări ce dau viața
și în alte momente,
ne duc spre moarte.
Urme ce la sfârșit.
Lasă urme
pe corpul nostru
și în raiul ce ne așteaptă.
Urme.
Urme de viață. Urme.

TRAZOS

(Entre trazo y trazo)

Trazos que despiertan gemidos
entre las sábanas de tu alcoba
revoloteando caricias
que van desde la nuca,
hasta el amanecer
de los primeros sollozos.
Sollozos de pena y alegría,
de miradas que se pierden
en el calor de tu pecho
y en la epidermis de mis dedos.
Trazos que trazan momentos,
que se levantan del suelo,
trazando notas de descontento
esperando que no acabe la noche
entre tanto trazo y trazo
que nos hacen sentir cansados
pero satisfechos de tanto trazo.

Remilgos pausados que se detienen
en el vello de tu bello sexo
y se enredan entre los rizos
de tu pelo negro
mientras mi lengua,
se posa en el trazo
que va de tu ombligo
a tu sexo.

Sofocos que dan la vida
y que en otros instantes,
nos llevan a la muerte.
Trazos al fin y al cabo.
Trazos que dejan marcas
en nuestro cuerpo
y en el gozo que nos espera.
Trazos.

Trazos de vida. Trazos.

CÂND TREC SECUNDELE

(Disfrutând fiecare moment cu tine)

Plătind se duc...
încet pentru unii
repede pentru alții,
asa sunt secundele
se duc agonizând
lent și cu pauză
în trecerea timpului.
Una câte una...
Secunde consumate și nealterate
ce împlinesc ani
momente după momente,
lovitură după lovitură,
ca sunetul ciocanului
împotriva fierului dur
când lovește tâmpilele.
Secunde triste și fine,
pline de pasiune și răbdare,
de trudă, sudoare și turbare,
de bogăție, tenacitate și liniște.

Ele sunt rănilile
adânci care ne distrug
sau ne dau bucuria și liniștea.
Secunde și iar secunde,
secunde ce defilează
în ochii noștri
fără să ne dăm seama,
și nu se mai întorc cu noi
și le scăpăm de sub control
lăsându-ne fără suflare,
și fără iluzia de-a trăi.
Sunt ca lama unui bisturiu
care străpunge momentul,
ca fulgerul ce cade din cer
ca rana care ne-o lasă moartea
când ne vizitează.
Ne dă pământul ars de durere
arătându-ne fără să de dăm seama,
ceea ce pierdem,

ce avem,
sau câteodată,
ceea ce respingem
calculând cu ce rămânem.
Dar nu doar atât,
sunt intense,
într-atât că doare să le pierzi.
Nu sunt infinite,
nici nu ne aparțin,
sunt puținul timp ce avem
între viață și moarte.
Așa sunt secundele,
efemere și fugare,
dar fără ele,
fără ele ...
Unde am fi fără ele!

CUANDO PASAN LOS SEGUNDOS

(Aprovechando cada instante a tu lado)

Tañando van...
despacio para unos
y raudos para otros,
así son los segundos
que van agonizando
lenta y pausadamente
el transcurrir de las horas.
Uno más uno...
Segundos adustos e inalterables
que van cumpliendo años
instante a instante,
golpe a golpe,
como el sonido del mazo
contra el duro yunque
cuando golpea contra las sienes.
Segundos tristes y afligidos,
lentos de pasión y de paciencia,
de sangre, sudor y turbación,
de lujuria, tenacidad y sosiego.

Ellos son los pavorosos
arañazos que nos requiebran
la dicha o nos dan la alegría.
Segundos y más segundos,
segundos que desfilan
ante nuestros ojos
sin darnos cuenta,
que nunca volverán
a permanecer a nuestro lado
y que se escapan de entre las manos
dejándolas sin resuello,
sin ganas de continuar caminando.
Son como el filo del escalpelo
que cercena el momento,
como el relámpago al partir el cielo
o como la herida que nos deja la parca
cuando llega a visitarnos.
Nos donan el suelo manchado de pena
mostrándonos sin darnos cuenta,
lo que nos perdemos,